

Arrest

nr. 62 895 van 9 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 22 maart 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 februari 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. NAVASARTIAN, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 16 december 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Nadat uit een consultatie van de Europese Visa-databank bleek dat aan verzoekers op 8 december 2010 een visum type C was afgeleverd, werden de Italiaanse autoriteiten op 21 december 2010 verzocht om verzoekers over te nemen op grond van artikel 9.2. van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening).

1.3. Gelet op artikel 18, §7 van de Dublin II-verordening werd Italië op 22 februari 2011 op grond van een 'tacit agreement' verantwoordelijk geacht voor de behandeling van de asielaanvragen van verzoekers. De Italiaanse autoriteiten worden hiervan op 22 februari 2011 op de hoogte gesteld.

1.4. Op 22 februari 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"Betrokkene heeft op 16/12/2010 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde een dag eerder in België te zijn aangekomen. Betrokkene verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 13/05/1974.

Betrokkene verklaart tijdens zijn verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken van 16/12/2010 dat hij Armenië heeft verlaten op 20/10/2010 en per vliegtuig naar een voor betrokkene onbekend land is gereisd. Op 16/12/2010 zou betrokkene vervolgens per auto naar Brussel zijn gekomen waar hij asiel vroeg samen met zijn vrouw (G. A.) ((...)) en hun twee kinderen (N.)n ((...)) en (Na.) ((...)). Betrokkene legt bij inschrijving een kopie voor van de identiteitspagina uit zijn paspoort (...). Hij verklaart dat het origineel in handen van de smokkelaar is. Een consultatie in de Europese Vision-databank toont aan dat aan betrokkene op 08/12/2010 een visum type C ((...)) voor toeristische doeleinden werd afgegeven door de Italiaanse autoriteiten.

Rekening houdende met het positieve resultaat in de Europese Vision-databank voor betrokkene werd op 21/12/2010 een overnameverzoek aan de Italiaanse autoriteiten gestuurd op basis van art. 9.2 van de Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003. Aangezien de Belgische autoriteiten op 21/02/2011 nog geen antwoord hadden ontvangen van Italië stond dit, overeenkomstig artikel 18§7 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek. Italië werd hierdoor op 22/02/2011 de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Dit hield tevens de verplichting in om betrokkene over te nemen en zijn asielaanvraag te behandelen. We hebben dit aan de Italiaanse autoriteiten laten weten met een Tacit Agreement van 22/02/2011. Ook voor zijn vrouw (G. A.) ((...)) en hun twee kinderen (N.) (♀...) en (Na.) ((...)) is er een tacit agreement met Italië. Italië heeft de Conventie van Genève van 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De Italiaanse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimum normen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus in hun nationaal recht omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn. Verder moet worden vastgesteld dat Italië aan betrokkene de mogelijkheid zal geven om een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Een terugkeer naar Italië kan, indien betrokkene dat wenst, door onze diensten worden georganiseerd. De Italiaanse autoriteiten zullen tenminste zeven dagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene wenst gebruik te maken van deze mogelijkheid zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Wanneer aan betrokkene de vraag gesteld wordt of er een specifieke reden was waarom hij precies in België zijn asielaanvraag wou indienen, antwoordt betrokkene dat hij naar België kwam omdat zijn ouders hier reeds wonen (ov 5400336). Echter, betrokkene is meerderjarig en maakt geen deel uit van het gezin van deze familie in België zoals gedefinieerd in art 2.i van de Dublin Verordening. Betrokkene is zelf gehuwd en heeft twee kinderen, en vormt met hen bijgevolg een gezin zoals gedefinieerd in art 2.i van bovenvermelde Verordening. Voor dit gezin is Italië de verantwoordelijke lidstaat. Bovendien kan niet aannemelijk worden gemaakt dat betrokkene op enige manier (financieel, medisch, ...) afhankelijk is van zijn ouders in België. Betrokkene leeft bovendien al meer dan acht jaar gescheiden van zijn ouders, die reeds in 2002 naar België zijn gekomen. Een behandeling van de aanvraag op basis van art 7 of art 15 van de Dublin Verordening is derhalve niet aan de orde. Betrokkene verklaart verder geen familie te hebben elders in Europa. Betrokkene verklaart in goede gezondheid te zijn.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art 9.2 en art 18.7 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003 moet betrokkene het grondgebied van het Rijk binnen de zeven (7) dagen verlaten. Hij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten. (2)”

1.5. Op 22 februari 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoekster en de twee minderjarige kinderen een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene heeft op 16/12/2010 een asielaanvraag ingediend in België. Zij verklaarde een dag eerder in België te zijn aangekomen. Betrokkene verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 11/12/1979.

Betrokkene verklaart tijdens haar verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken van 10/12/2010 dat zij Armenië heeft verlaten op 20/10/2010 en per vliegtuig naar een voor betrokkene onbekend land is gereisd. Op 16/12/2010 zou betrokkene vervolgens per auto naar Brussel zijn gekomen waar zij asiel vroeg samen met haar man (K. H.) ((...)) en hun twee kinderen (N.) ((...)) en (Na.) ((...)). Betrokkene legt bij inschrijving een kopie voor van de identiteitspagina's uit haar paspoort ((...)) en uit die van de kinderen (N.) ((...)) en (Na.) ((...)). Zij verklaart dat de originelen in handen van de smokkelaar zijn. Een consultatie in de Europese Vision-databank toont aan dat aan betrokkene en haar kinderen op 08/12/2010 visa type C (respectievelijk (...), (...) en (...)) voor toeristische doeleinden werd afgegeven door de Italiaanse autoriteiten.

Rekening houdende met het positieve resultaat in de Europese Vision-databank voor betrokkene werd op 21/12/2010 een overnameverzoek aan de Italiaanse autoriteiten gestuurd op basis van art. 9.2 van de Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003. Aangezien de Belgische autoriteiten op 21/02/2011 nog geen antwoord hadden ontvangen van Italië stond dit, overeenkomstig artikel 18§7 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek. Italië werd hierdoor op 22/02/2011 de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene en de twee minderjarige kinderen. Dit hield tevens de verplichting in om betrokkene over te nemen en haar asielaanvraag te behandelen. We hebben dit aan de Italiaanse autoriteiten laten weten met een Tacit Agreement van 22/02/2011. Ook voor haar man (K. H.) is er een tacit agreement met Italië, Italië heeft de Conventie van Genève van 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De Italiaanse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/185/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus in hun nationaal recht omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn. Verder moet worden vastgesteld dat Italië aan betrokkene de mogelijkheid zal geven om een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Een terugkeer naar Italië kan, indien betrokkene dat wenst, door onze diensten worden georganiseerd. De Italiaanse autoriteiten zullen tenminste zeven dagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene wenst gebruik te maken van deze mogelijkheid) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Wanneer aan betrokkene de vraag gesteld wordt of er een specifieke reden was waarom zij precies in België haar asielaanvraag wou indienen, antwoordt betrokkene dat zij naar België kwam omdat haar schoonouders hier reeds wonen (ov 5400336) en omdat België een democratisch land is. We merken op dat Italië, zoals eerder al vermeld, de Conventie van Genève van 28/07/1951 heeft ondertekend en

net als België een beslissing over een asielaanvraag neemt op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielerzoek. Bovendien is Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België gebonden, zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Wat betreft de aanwezigheid van de ouders van haar man in België dient het volgende te worden opgemerkt. De man van betrokkene is meerderjarig en maakt geen deel uit van het gezin van deze familie in België zoals gedefinieerd in art 2.i van de Dublin Verordening. Hij is zelf gehuwd met betrokkene en heeft twee kinderen, en vormt met hen bijgevolg een gezin zoals gedefinieerd in art 2.i van bovenvermelde Verordening. Voor dit gezin is Italië de verantwoordelijke lidstaat. Bovendien kan niet aannemelijk worden gemaakt dat betrokkene, noch haar man op enige manier (financieel, medisch, ...) afhankelijk is van haar schoonouders, respectievelijk ouders, in België. De man van betrokkene leeft bovendien al meer dan acht jaar gescheiden van zijn ouders, die reeds in 2002 naar België zijn gekomen. Een behandeling van de aanvraag op basis van art 7 of art 15 van de Dublin Verordening is derhalve niet aan de orde. Betrokkene verklaart verder geen familie te hebben elders in Europa. Betrokkene verklaart in goede gezondheid te zijn.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 32 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 5115 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art 9.2 en art 18.7 van Verordening (EG) Nr. 34312003 van 1810212003 moet betrokkene het grondgebied van het Rijk binnen de zeven (7) dagen verlaten. Zij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten.”

1.6. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die verzoekers hadden ingediend op 26 februari 2011 tegen de bestreden beslissingen werd bij arrest nr. 57 219 van 2 maart 2011 door de Raad verworpen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij op dat het middel onontvankelijk is omdat verzoekers louter verwijzen naar de schending van de motiveringsplicht, doch niet duidelijk maken welke rechtsregel nu juist geschonden is.

2.2. De motiveringsplicht is een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Bijgevolg is het niet vereist dat verzoekers verwijzen naar enige wettelijke of reglementaire bepaling. In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt is het middel dat aangevoerd wordt door verzoekers wel behoorlijk onderbouwd. Tevens blijkt uit de nota met opmerkingen dat de verwerende partij zich niet vergist omtrent de draagwijdte van het middel.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de motiveringsplicht. Verzoekers betogen als volgt:

“Volgens de DVZ is Italië het land dat verantwoordelijk is voor de behandeling van hun aanvraag. De DVZ argumenteert dat Italië is gebonden door dezelfde internationale verdragen betreffende asielzoekers als België en dat de Italiaanse autoriteiten hun asielaanvraag met dezelfde objectieve criteria zullen behandelen als België.

a. De motivering is stereotiep en irrelevant.

Het feit dat een bepaald land verdragpartij is in het Dublinverdrag of de Conventie van Genève betreffende vluchtelingen, betekent geenszins dat de behandeling van de asielaanvragen in dit land objectief en humaan is. Griekenland is eveneens lid van de Dublinovereenkomst en heeft de Conventie van Genève geratificeerd, maar in de laatste jaren wordt Griekenland herhaaldelijk veroordeeld door het EHRM voor zijn onmenselijke houding.

b. De argumentatie van de DVZ is bovendien niet correct en is totaal irrelevant in de huidige internationale crisis.

Precies op de dag van de ondertekening van de bestreden beslissing heeft de Italiaanse regering in de Europese Ministerraad bij monde van zijn Minister van Buitenlandse Zaken laten weten dat Italië niet in staat is om zijn verplichtingen na te komen omwille van de golf van vluchtelingen waarmee het land geconfronteerd wordt naar aanleiding van de humanitaire catastrofe die het Midden-Oosten en Noord-Afrika teistert.

Het hoeft geen betoog dat de asielaanvraag van verzoekers niet met de nodige aandacht en objectiviteit behandeld zal worden wanneer de Italiaanse regering zelf verklaart dat zij daartoe niet in staat is.

Bij zijn beslissing heeft de DVZ geen rekening gehouden met algemeen bekende, internationale gebeurtenissen die tot gevolg hebben dat een Europees land, ondanks zijn internationale engagementen, niet in staat is om de asielaanvragen met de nodige objectiviteit en sereniteit te behandelen.

Italië is, alvast op dit ogenblik, niet in staat om de asielaanvraag van de verzoekers efficiënt en objectief te behandelen.

De verzoekende partijen kunnen er geen vertrouwen in hebben dat hun asielaanvraag objectief zal behandeld worden, wanneer de Italiaanse regering zelf verklaart dat dat niet het geval zal zijn.

c. Volgens de DVZ is Italië verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag omdat de Italiaanse autoriteiten geen antwoord hebben gegeven op de aanvraag tot overname.

De argumentatie is niet correct:

Op 22 februari om 17.30 u hebben verzoekers de bestreden beslissing ontvangen.

Twee uur voordien heeft de DVZ van de Italiaanse autoriteiten een faxbericht ontvangen waarin duidelijk en ondubbelzinnig wordt vermeld dat de Italiaanse autoriteiten de overname niet aanvaarden en dat het niet de verantwoordelijkheid is van Italië om de aanvraag van de verzoekers te behandelen.

Dit stuk uit het dossier wordt bewust achtergehouden.

Gelet op het feit dat de Italiaanse autoriteiten de overname niet aanvaarden, betekent dat dat zij de asielaanvraag van de betrokkenen niet willen en niet zullen behandelen.

Verzoekers hebben hun land van herkomst verlaten op basis van vervolgingen die hun leven en fysieke integriteit aantasten. Zij hebben het recht op een objectieve behandeling van hun asielaanvraag. Zoals hierboven uitgelegd kan of zal hun asielaanvraag niet met de nodige objectiviteit en sereniteit behandeld worden door de Italiaanse overheid.

Het middel is gegrond.”

3.2. De in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, zoals gesteld door verzoekers, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissingen wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9.2 en artikel 18.7 van de Dublin II-verordening en het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvragen die aan Italië toekomt.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekers niet duidelijk maken op welk punt deze motiveringen hen niet in staat stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. Verzoekers' betoog komt er in essentie op neer dat zij de verwerende partij verwijten bij het treffen van de bestreden beslissingen geen rekening te hebben gehouden met de huidige internationale crisis en algemene bekende, internationale gebeurtenissen die maken dat Italië niet in staat is om de asielaanvragen van verzoekers met de nodige aandacht, objectiviteit, sereniteit en efficiëntie te behandelen. Verzoekers poneren dat het feit dat een bepaald land verdragspartij is bij het Dublinverdrag of de Conventie van Genève betreffende de vluchtelingen geenszins betekent dat de behandeling van de asielaanvragen in dit land objectief en humanaan is. Verzoekers verwijzen hieromtrent naar de situatie in Griekenland, tevens partij bij de Dublinovereenkomst en de Conventie van Genève, maar herhaaldelijk veroordeeld door het Europees Hof van de Rechten van de Mens voor zijn onmenselijke houding. Verzoekers betogen dat de Italiaanse regering in de ministerraad bij monde van zijn minister van Buitenlandse Zaken heeft laten weten dat Italië niet in staat is om zijn verplichtingen na te komen omwille van de golf vluchtelingen waarmee het land geconfronteerd wordt naar aanleiding van de humanitaire catastrofe die het Midden-Oosten en Noord-Afrika teistert.

3.4. De Raad merkt op dat Italië, lidstaat van de Europese Unie, een rechtstaat is en partij is bij het EVRM en bij het Internationale Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en dat het land tevens gebonden is door de Europese migratie- en asielregeling. Op basis van het intracommunautaire vertrouwensbeginsel moet derhalve verondersteld worden dat dit land zijn verplichtingen die uit deze bepalingen voortvloeien, zal nakomen (EHRM, K.R.S. v. Verenigd Koninkrijk, 2 december 2008, § 17: "*The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives.*" (vrije vertaling: 'Er dient te worden vermoed dat Griekenland zijn verplichtingen die voortvloeien uit deze richtlijnen zal nakomen'). Het bestuur mag derhalve uitgaan van het vermoeden dat een beslissing die tot gevolg heeft dat een vreemdeling zich naar Italië dient te begeven of kan teruggeleid worden, geen aanleiding geeft tot inbreuken op fundamentele rechten (zie ook J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 210).

Voormeld vermoeden is weerlegbaar. Het is in principe aan de verzoekede partij om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij, indien de aangevochten maatregelen zouden worden uitgevoerd, zouden worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een slechte behandeling. Indien dergelijke bewijzen worden aangevoerd is het aan de regering om bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (cf. EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 77).

3.5. Uit het betoog van verzoekers kan niet afgeleid worden dat de Italiaanse autoriteiten het indienen of voortzetten van een asielaanvraag door vreemdelingen, die in het kader van de Dublin II-verordening door de Belgische autoriteiten naar Italië worden teruggestuurd, ernstig zouden bemoeilijken of onmogelijk zouden maken. Er is dan ook geen reden om te besluiten dat de Italiaanse autoriteiten verzoekers geen toegang zouden verlenen tot de asielprocedure. Evenmin kan worden vastgesteld dat de asielprocedure in Italië dusdanige gebreken vertoont dat het risico zou bestaan dat verzoekers met miskening van het non-refoulementbeginsel en/of zonder dat hun asielaanvraag werd behandeld naar hun land van herkomst zouden gerepatrieerd worden. De Raad merkt op dat verzoekers hun betoog beperken tot het poneren van blote beweringen maar verzuimen in concreto aan te tonen dat hun rechten als asielzoekers in Italië zullen worden miskend. Verzoekers brengen geen concrete aanwijzingen bij die aantonen dat zij het risico lopen dat hun asielaanvragen "*niet met de nodige aandacht en*

objectiviteit behandeld [zullen] worden.” Verzoekers’ betoog is louter hypothetisch en kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Een verwijzing naar de situatie in Griekenland die geen betrekking heeft op verzoekers zelf laat evenmin toe het voorgehouden reëel risico vast te stellen. Het komt aan de verzoekers toe om in concreto aan te tonen op welke manier zij een reëel risico lopen in het geval van terugleiding naar Italië. Verzoekers blijven in gebreke om precieze feitelijke elementen aan te brengen die toelaten de concrete en persoonlijke risico’s te beoordelen die in hunnen hoofde voortvloeien uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen.

In de bestreden beslissingen wordt tevens vermeld dat de terugkeer van verzoekers door de diensten van de verwerende partij kan worden georganiseerd waarbij de Italiaanse autoriteiten ten minste zeven dagen op voorhand in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van verzoekers, wat toelaat te besluiten dat de Italiaanse autoriteiten hierdoor in de mogelijkheid zullen gesteld worden om passende opvang te voorzien.

Ten overvloede dient te worden benadrukt dat een daadwerkelijke rechtsbescherming niet afhangt van de zekerheid van een gunstige afloop voor de verzoeker en gerelateerd is aan het geheel van de door het interne recht geboden rechtsmiddelen (vgl. EHRM, arrest Conka van 5 februari 2002, nr. 75).

3.6. Verzoekers betwisten in hun verzoekschrift dat Italië de verantwoordelijke lidstaat zou zijn. Verzoekers betogen dat zij op 22 februari 2011 om 17 uur 30 de bestreden beslissing hebben ontvangen en dat twee uur voordien de Dienst Vreemdelingenzaken van de Italiaanse autoriteiten een faxbericht ontvangen heeft waarin duidelijk en ondubbelzinnig wordt vermeld dat de Italiaanse autoriteiten de overname niet aanvaard hebben en dat verzoekers niet onder de verantwoordelijkheid van Italië vallen. Gelet op het feit dat de Italiaanse autoriteiten de overname niet aanvaardden, betekent dit volgens verzoekers dat zij de asielaanvraag van verzoekers niet willen en niet zullen behandelen.

3.7. Artikel 9 van de Dublin II-verordening luidt als volgt:

*“1. Wanneer de asielzoeker houder is van een geldige verblijfstitel, is de lidstaat die deze titel heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek.
2. Wanneer de asielzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek, tenzij de betrokken lidstaat bij de afgifte van dit visum optrad als vertegenwoordiger of op grond van een schriftelijke machtiging van een andere lidstaat. In dat geval is deze laatste lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek.
Wanneer een lidstaat, onder andere om redenen van veiligheid, vooraf de centrale autoriteiten van een andere lidstaat raadpleegt, vormt het antwoord van deze laatste lidstaat geen schriftelijke machtiging in de zin van deze bepaling. (...)”*

3.8. Artikel 18 van de Dublin II-verordening luidt als volgt:

*“1. De lidstaat die om overname wordt verzocht, verricht de nodige naspeuringen en reageert op het verzoek tot overname van de asielzoeker binnen twee maanden nadat hij het heeft ontvangen.
(...)
7. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden en van de in lid 6 bedoelde termijn van een maand, staat gelijk met aanvaarding van het overnameverzoek en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.”*

3.9. Uit de gegevens in de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 8 december 2010 een visum type C voor toeristische doeleinden ontvingen van de Italiaanse autoriteiten. Op 21 december 2010 werd een overnameverzoek aan de Italiaanse autoriteiten gestuurd. Gelet op artikel 18, § 7 van de Dublin II-verordening werd Italië op 22 februari 2011 op grond van een ‘tacit agreement’ de verantwoordelijke lidstaat. De Raad merkt op dat verzoekers deze vaststellingen geenszins betwisten in hun verzoekschrift.

3.10. Verzoekers kunnen zich niet dienstig beroepen op de niet-aanvaarding van het overnameverzoek door de Italiaanse autoriteiten, aangezien artikel 18, §7, van de Dublin II-verordening er op gericht is te verhinderen dat de verantwoordelijkheid voor een asielaanvraag overgaat op de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend wanneer de verantwoordelijke overheid niet binnen de termijn van twee maanden na ontvangst van het verzoek tot overname reageert. In casu blijkt dat de Italiaanse autoriteiten nagelaten hebben te reageren binnen de voorziene termijn van twee maanden na het verzoek tot

overname. De bestreden beslissingen stellen dan ook terecht vast dat: *“Aangezien de Belgische autoriteiten op 21/02/2011 nog geen antwoord hadden ontvangen van Italië stond dit, overeenkomstig artikel 18§7 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek.”* Het gegeven dat de Italiaanse autoriteiten op 22 februari 2011 een schrijven hebben gericht aan de Belgische autoriteiten doet hieraan geen afbreuk. Verzoekers’ betoog dat dit schrijven werd achtergehouden is niet ernstig en mist feitelijke grondslag daar dit stuk zich in het administratief dossier bevindt en verzoekers dit hadden kunnen raadplegen.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER